

PERSONALITATEA DUHULUI SFÂNT

Dejan Andov

PERSONALITATEA DUHULUI SFÂNT

Dejan Andov

Zilele trecute am fost acuzați, noi, cei care respingem doctrina Trinității, că nu credem în personalitatea Duhului Sfânt. Această acuzație nu este adevărată și vine de la cineva care, probabil, nu este informat corect despre ceea ce credem cu adevărat. Cu siguranță că noi credem în personalitatea Duhului Sfânt dar nu credem teoria Trinității după care Duhul Sfânt este o ființă separată de Tatăl și Fiul cu care împreună face un singur Dumnezeu triunic. De ce nu credem această teorie? Pur și simplu, pentru că nu găsim un clar „Așa zice Domnul” în sprijinul ei și pentru că vrem să rămânem fideli revelației pe care ne-a dat-o Dumnezeu cu privire la acest subiect.

Fiecare student onest al Spiritului Profetic va recunoaște că sora White în câteva ocazii a vorbit despre Duhul Sfânt ca fiind „o persoană” sau „o personalitate”. Aceste declarații par că susțin doctrina Trinității așa cum este acceptată de cea mai parte a adventiștilor de ziua a șaptea și anume că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt trei Ființe separate care împreună formează o familie sau o unitate numită Dumnezeu.

Totuși, atunci când studiem Spiritul Profetic și suntem atenți la toate dovezile existente, putem vedea că adevărul este cu totul altul. Exact în acest punct greșesc cei care cred doctrina Trinității. Ei se țin de câteva afirmații aparent trinitariene în timp ce greutatea dovezilor din Spiritul Profetic sunt în mod categoric de partea celor care resping ideea a trei Ființe co-egale și co-

eterne într-un singur Dumnezeu. În acest studiu ne vom uita la câteva din aceste dovezi.

Cu toate ca sora White a scris despre Duhul Sfânt ca fiind „o persoană” și că există „trei persoane” sau „trei puteri” ea de asemenea a făcut și multe afirmații foarte clare că în tot universul există numai două Ființe divine, Tatăl și Fiul. Iată numai câteva exemple:

În cartea „Marea luptă” la pag. 493 citim:

„Hristos, Cuvântul, singurul născut al lui Dumnezeu, era una cu Tatăl cel vesnic – una în natură, în caracter și în scop – **singura Ființă din tot Universul** care putea intra în sfaturile și în planurile lui Dumnezeu.” (Marea luptă, 493)

Citiți cu atenție! Sora White ne spune că Hristos a fost „singura Ființă din tot Universul care putea intra în sfaturile și în planurile lui Dumnezeu”. Expresia „singura Ființă” ne spune că nu există o alta ființă, în afara de Isus, care poate intra în acele sfaturi ale lui Dumnezeu. Biblia de asemenea este foarte clară și de acord cu Ellen White pentru că în Zaharia 6, 13 citim că:

„Sfatul păcii va fi între ei **DOI**”. Zaharia 6, 13

Iată încă un citat asemănător:

„Dumnezeu nu va accepta invențiile oamenilor, care în activitatea lor intră în cercul interior al lui Dumnezeu, în care **numai Cel Sfânt, a cărui formă este cea a Fiului lui Dumnezeu**, are dreptul de a intra” RH, August 9, 1898

În „Semnele timpului” din 1897 citim:

„Si cu scopul ca familia umană să nu poată avea scuze din cauza ispitelor lui Satana, Hristos a devenit una cu ei. **Singura Ființă care a fost una cu Dumnezeu** a trăit legea în natura umană.” (Semnele Timpului, 14 octombrie, 1897).

Am văzut mai sus că Isus a fost singura Ființă care putea să intre în sfaturile lui Dumnezeu și acum vedem motivul pentru care numai El avea acest drept. Motivul este pentru că El a fost „singura Ființă care a fost una cu Dumnezeu”. Din nou, expresia „singura Ființă” ne spune că nu există o altă ființă, în afară de El, care este una cu Dumnezeu, ceea ce ar fi fost cu totul greșit în cazul dacă Duhul Sfânt este o ființă asemenea Tatălui și Fiului. Cum se poate ca o ființă divină să nu aiba acces în sfaturile cerești și să nu fie una

cu Dumnezeu? Este imposibil! Dar ce fac susținători Trinității cu aceste citate? Din experiență pot să vă spun că pur și simplu le ignoră.

Să ne uităm la alte câteva citate. În cartea „Istoria mântuirii” la pag. 22 citim următoarele:

„**Tatăl și Fiul** S-au angajat în marea și minunata lucrare la care se gândiseră, aceea de creere a lumii... După ce a fost creat pământul și viețuitoarele de pe el, **Tatăl și Fiul** Și-au îndeplinit planul hotărât înainte de căderea lui Satan, de a face om după chipul și asemănarea Lor. Ei lucraseră împreună la crearea pământului și a fiecărei viețuitoare de pe el. **Apoi Dumnezeu a zis Fiului Său: "Să facem om după chipul și asemănarea Noastră"**” (Istoria mântuirii, 22).

Aici citim că la crearea omului au participat numai două Ființe, Tatăl și Fiul. Acest lucru este logic pentru că, așa cum am văzut, numai Tatăl și Fiul sunt una și numai Ei doi fac parte din sfatul ceresc. Adepții doctrinei Trinității susțin că au fost trei dar nu au nici un singur verset sau citat pentru a dovedi acest lucru.

După ce am văzut câte Ființe divine sunt una și câte Ființe fac parte din sfatul ceresc și de asemenea au participat la crearea omului, este logic să vedem și câte Ființe divine au dreptul la închinare. Citim despre aceasta în următorul citat din 1898:

„**Numai Tatăl și Fiul trebuie să fie venerați.**” (Instructorul de tineret, 7 iulie 1898)

Aici ni se spune că trebuie să venerăm numai două Ființe. Din nou, cuvântul „numai” ne arată că nu există nimeni altcineva în afară Tatălui și a Fiului care să aibă dreptul la închinarea noastră. Din nou repet, acest lucru este logic pentru că numai Tatăl și Fiul sunt una, numai Ei doi fac parte din sfatul ceresc și numai Ei doi au participat la crearea omului. Din nou întreb, cum este posibil să nu avem dreptul să ne închinăm Duhului dacă El este a treia Ființa din Trinitate? Desigur, trinitarienii vor ignora din nou aceste mărturii și vor susține ca Duhul, fiind o ființă divină, are de asemenea dreptul de a primi închinarea noastră așa cum putem citi în următorul citat din cartea scrisă de trei teologi și profesori AZȘ:

„În timp ce nu avem în Scriptură un exemplu clar, sau o poruncă directă să

ne rugăm Duhului, totuși aceasta are, în principiu, ceva suport Biblic implicit... **Pare numai logic ca poporul lui Dumnezeu să poată să se roage și să se închine Duhului Sfânt**" (*Jerry Moon, Woodrow Whidden, and John W. Reese „Trinity”, pag. 273*)

„Pare numai logic” să ne rugăm și închinăm Duhului! Fără să avem o poruncă sau un exemplu clar din Scriptură. Fraților, credeți că suntem în siguranță dacă facem ceea ce ni se pare numai logic fără să avem un clar „așa zice Domnul”? Gândiți-vă la aceasta.

Toate aceste exemple pe care le-am citit sunt numai o mică parte din multele exemple în care sora White susține în mod explicit existența a numai două Ființe divine, și care sunt unul din motivele pentru care nu putem să acceptăm o existență a trei Ființe divine separate, co-egale și co-eterne. Spiritul Profetic nu se poate contrazice niciodată cu sine.

Dacă acest lucru este adevărat, dacă într-adevăr există numai două Ființe divine, atunci cum să înțelegem afirmațiile sorei White în care ea spune că Duhul Sfânt este „o persoană”? Este o întrebare logică care necesită un răspuns. Înainte de a face acest lucru aș vrea să clarific un lucru, și anume că nu vom discuta despre natura Duhului Sfânt care, așa cum ne este spus, este o taină care nu ne este descoperită în mod clar, ci vom discuta despre identitatea Duhului Sfânt ceea ce este cu totul altceva. În timp ce nu putem înțelege și explica natura Duhului totuși avem nevoie să înțelegem cine este El, pentru că mântuirea noastră depinde de înțelegerea a Cui ne închinăm. A da greș în acest punct înseamnă a pierde viața veșnică.

Vom începe cu un citat din cartea „Spiritul Profetiei” vol. 3, pagina 242:

„Toate pretențiile din creștinism, sunt numai expresii de credință fără viață până cand Isus nu îl va umple pe cel credincios cu **viața Sa spirituală, care este Duhul Sfânt.**” (Daruri spirituale vol. 3, p. 242)

În acest citat sora White ne spune că Duhul Sfânt este „viața spirituală” a lui Isus Hristos.

Următorul citat spune același lucru:

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: 'Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.'” Astfel, ucenicii au primit împuternicirea lor. Ei trebuiau să învețe și să predice în

numele lui Hristos. Împuternicirea care le-a fost dată avea în ea suflarea vitală, spirituală care este în Hristos. Numai El le putea oferi uleiul pe care trebuia să-l aibă ca să lucreze cu succes... **Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet**. Suflarea lui Hristos peste ucenicii Săi a fost suflarea adevăratei vieți spirituale... **Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos**, care trebuia să-i califice pe ucenici pentru misiunea lor... Dar, Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, deoarece Hristos încă nu fusese proslăvit. Revărsarea mult mai bogată a Duhului Sfânt urma să aibă loc numai după înălțarea lui Hristos.” (Review and Herald, 13 Iunie, 1899)

Din nou ni se spune că Duhul Sfânt este „viața lui Hristos”. Observați că în acest fragment ea citează Ioan 20, 22 unde stă scris că Isus a suflat peste ucenici spunându-le: „Luați Duh Sfânt”. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt este viața spirituală a lui Isus, și își are reședința în persoana Lui, și tot Isus o poate împărtăși altora.

Este adevărat că Duhul Sfânt își are reședința în Isus și poate fi împărtășit altora? Să citim următoarele două fragmente:

„Duhul Sfânt, care **purcede de la Singurul Fiu Născut al Lui Dumnezeu**, unește omul, trup, suflet și spirit, de natura divino-umană perfectă a Lui Hristos.” (Review and Herald, 5 Aprilie 1906)

„Seva viței, ridicându-se din rădăcină, este transmisă ramurilor, ajutând la creștere și producând flori și rod. Tot la fel, **puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt, pornind de la Mântuitorul**, pătrunde și stăpânește sufletul, reînnoiește motivele și sentimentele și aduce până și gândurile în ascultare de voința lui Dumnezeu, făcându-l în stare pe primitor să aducă roadele prețioase ale faptelor sfinte”. (Faptele apostolilor, 278)

Din toate aceste citate pe care le-am amintit până acum, putem trage concluzia că Duhul Sfânt nu este un individ separat de Domnul Isus Hristos, ci este viața Lui spirituală care purcede din ființa Lui și cu care El îl umple pe cel credincios.

Cu această concluzie în minte, să citim următorul paragraf din anul 1906 care ne explică ce este această viața care purcede din Domnul Isus, ce este de fapt Duhul Sfânt:

„Duhul este cel care dă viață, carnea nu este de niciun folos; cuvintele pe care vi le spun Eu, ele sunt duh și viață.” Hristos nu se referă aici la doctrina Sa, ci la **persoana Sa, la divinitatea caracterului Său.**” (Review and Herald, 5 Aprilie, 1906)

Acest citat este foarte important. După ce am văzut că Duhul Sfânt este viața spirituală a Lui Isus care porcede din Ființa Lui, acum sora White ne spune că acest Duh, această viață, nu este nimic altceva decât persoana Sa sau divinitatea caracterului Său. Ce înseamnă aceasta? Următorul citat ne va ajuta să dăm un răspuns corect la această întrebare:

„Împovărat de natura umană, Hristos nu putea să fie în fiecare loc în mod personal; de aceea era în interesul lor ca El să-i părăsească, să meargă la Tatăl Său, și să trimită Duhul pentru a fi succesorul Său pe pământ. **Duhul Sfânt este El Însuși dezbrăcat de personalitatea umanității, și astfel independent.** El se putea prezenta pe Sine ca prezent în toate locurile prin Duhul Său, ca Omniprezent ...” (Ms 5a, 1895)

Pas cu pas imaginea devine tot mai clară. Citiți cu atenție, sora White spune că Duhul Sfânt este Domnul Isus Hristos Însuși dar dezbrăcat de personalitatea Sa umană. Puțin mai sus am văzut că Duhul Sfânt este descris ca fiind persoana sau „divinitatea caracterului” lui Isus. Punând împreună toate aceste citate, singura concluzie este că Duhul Sfânt de fapt este Domnul Isus Hristos Însuși în personalitatea Sa divină prin care, independent de personalitatea Sa umană (trupul Său uman), este „prezent în toate locurile, ca Omniprezent”. Cu alte cuvinte, în timp ce Domnul Isus în personalitatea Sa umană (trupul uman), este în Sanctuarul ceresc și slujește în favoarea noastră, în același timp, prin personalitatea Sa divină (Duhul Său), El este prezent în toate locurile. Acest lucru ne este afirmat în mod categoric în următorul citat din „Hristos lumina lumii”, pagina 166:

„În timp ce Isus slujește în Sanctuarul de sus, **El este, prin Duhul lui cel Sfânt**, și slujitor în biserica de pe pământ. Pentru ochiul fizic, El este departe, dar de fapt se împlinește fagăduința pe care El a dat-o la înălțare: "Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Mat. 28,20). În timp ce slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, **prezența Lui întăritoare este întotdeauna cu biserica Lui.**” (Hristos lumina lumii, 166)

Observați ce spune profetul, „EL ESTE” și nu altcineva! Isus Hristos slujește în biserica Sa de pe pământ dar nu în natura umană ci prin Duhul Său care este „prezența Lui întăritoare” și personalitatea (caracterul) Lui divină. El este Mângâietorul nostru. Următoarele citate confirm acest lucru:

“Hristos ne spune că Spiritul Sfânt este Mângâietorul, iar Mângâietorul este Duhul Sfânt, Spiritul adevărului pe care Tatăl îl va trimite în Numele Meu.’ **Acesta se referă la omniprezența Spiritului Lui Hristos, numit Mângâietor” (Manuscrise eliberate, vol. 14, pag. 179)**

“**Mântuitorul este Mângâietorul nostru.** Am experimentat că El este.” (Manuscrise eliberate, vol. 8, pag. 49)

„**Hristos vine ca Mângâietor la toți cei care cred.** El vă invită să aveți încredere în El.” (Manuscrise eliberate vol. 8, pag. 57)

“Privind prin credință la Isus, credința noastră străpunge umbrele și Îl adorăm pe Dumnezeu pentru minunata Lui dragoste de a **ni-L da pe Isus, Mângâietorul**” (Manuscrise eliberate vol. 19, pag. 297)

„O, cât de prețioase sunt aceste cuvinte pentru fiecare suflet îndurerat! **Hristos este Îndrumătorul și Mângâietorul nostru**, care ne mângâie în toate necazurile noastre” (SDA BC, vol. 6, p. 1077)

Toate acestea ne spun că Mântuitorul nostru este o singură Ființă sau un singur Individ dar are două personalități distincte, o personalitate umană, prin care slujește în sanctuarul ceresc și o personalitate divină, spirituală, prin care este prezent în toate locurile, prin care dă viață întregii creații și prin care slujește în biserica Sa de pe pământ. În personalitatea Sa umană El este numit Isus Hristos dar în personalitatea Sa divină El este numit Duh Sfânt. Două personalități distincte dar o singura Ființă.

Acum, vreau să clarific un lucru aici că să nu fiu înțeles greșit. Așa cum am văzut, Cuvântul lui Dumnezeu afirmă în mod clar că Duhul Sfânt este o personalitate divină care purcede din Fiul lui Dumnezeu și prin care este El prezent în toate locurile. Totuși, Biblia ne spune de asemenea că Duhul Sfânt purcede și din Tatăl. Vedem aceasta în Ioan 15, 26:

„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care **purcede de la Tatăl**, El va mărturisi despre Mine”. Ioan 15, 26

Spiritul Profetic de asemenea afirmă că Duhul Sfânt este mijlocul prin care Tatăl este prezent pretutindeni. Să citim:

„Măreția lui Dumnezeu este pentru noi de necuprins. "Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri" (Psalmii 11,4); **cu toate acestea, prin Duhul Său, este prezent pretutindeni.**” (Educație, 131)

Ce înseamnă aceasta? Este foarte simplu, înseamnă că Tatăl și Fiul împărtășesc un singur Duh. Ei sunt două Ființe personale separate dar uniți printr-un singur Duh. De aceea Duhul este numit atât Duhul Tatălui cât și Duhul lui Hristos ca de exemplu în Romani 8, 9:

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă **Duhul lui Dumnezeu** locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva **Duhul lui Hristos**, nu este al Lui”. Romani 8, 9.

Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este Duhul Tatălui pe care Tatăl l-a dat Fiului ca o parte din moștenirea Sa divină. Fiul, fiind o Ființă divină, a moștenit toate lucrurile de la Tatăl Său inclusiv omniprezența Sa care este Duhul Sfânt. Să citim confirmarea Cuvântului:

„**Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu**, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: **prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți** și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții.” (Hristos lumina lumii, 21)

„**Isus caută să întipărească asupra lor gândul că, dându-le Duhul Său cel Sfânt, le dă slava pe care Tatăl i-a dat-o Lui**, pentru ca El și poporul Lui să fi e una în Dumnezeu.” (Semnele Timpului, 3 Octombrie 1892)

Toate acestea ne spun că există numai două Ființe divine, Tatăl și Fiul, dar trei personalități, puteri sau agenți divini, Tatăl, Fiul și Duhul lor omniprezent.

Mai departe, într-un citat de mai sus am citit că Duhul este numit persoana lui Isus, divinitatea caracterului lui Isus („Hristos nu se referă aici la doctrina Sa, ci la **persoana Sa, la divinitatea caracterului Său**” Review and Herald, 5 Aprilie, 1906). Din ceea ce am văzut până acum, am înțeles că Duhul Sfânt nu este o ființă separată de Domnul Isus ci este personalitatea sau viața Sa

spirituală și aici ne spune că această personalitate spirituală este persoana Lui. Aceasta ne arată că sora White nu a folosit cuvântul „persoană” totdeauna în sensul de Ființă, așa cum îl înțeleg mulți astăzi. Realitatea este că acest cuvânt are diferite sensuri și de aceea trebuie să fim foarte atenți în căutarea noastră de a înțelege corect în ce sens este folosit. Să citim încă un citat ca să înțelegeți mai clar ce vreau să spun. În „Experiențe și viziuni” la pagina 54 citim:

“Am văzut un tron și pe el stăteau Tatăl și Fiul. Am privit la **fața lui Isus** și I-am admirat **minunata-I persoană**. **Persoana Tatălui nu o puteam privi**, căci era acoperită de un nor de slavă. L-am întrebat pe Isus dacă **Tatăl Său avea o formă ca a Sa**. Mi-a răspuns că da, dar că eu nu o puteam privi, întrucât, a zis El, „dacă vei privi o singură dată slava **persoanei Sale**, vei înceta să existe” (Experiențe și viziuni, 54)

Citiți cu atenție. Sora White a privit la fața lui Isus și I-a admirat minunata-I persoană. Persoana Tatălui nu putea să o vadă. De aceea L-a întrebat pe Isus dacă Tatăl Său are o formă, o înfățișare sau un trup. El i-a răspuns că are dar a adăugat și că: „dacă vei privi o singură dată slava **persoanei Sale...**”. Deci, în acest citat cuvântul „persoană”, amintit de trei ori, se referă la înfățișările Tatălui și a Fiului, le formele Lor fizice. Această formă fizică, care stă pe tronul ceresc este persoana lui Dumnezeu. De asemenea, înfățișarea lui Isus este persoana Lui. Dar, în afara acestor forme fizice, am văzut că Tatăl și Fiul au, de asemenea, un Duh prin care, independent de înfățișările Lor fizice, sunt prezenți în toate locurile. Ce este Duhul? Este El un fel de energie lipsită de personalitate? Din ceea ce am văzut până acum, răspunsul este, Nu! Duhul Sfânt este persoana omniprezenta a Tatălui și a Fiului. Sora White face acest lucru foarte clar spunând că Duhul este persoana Lui Isus așa cum am citit mai sus. De aceea, în citatul din „Experiențe și viziuni”, cuvântul „persoană” este folosit nu în sensul de ființă, ci în sensul de a descrie cele două aspecte ale ființei lui Isus (sau a Tatălui), aspectul fizic și aspectul spiritual.

Înțelesul diferit al cuvântului „persoană” a fost înțeles în mod clar de către pionierii noștri. Încă în anul 1877 Joseph Waggoner a scris următorul:

„Există o întrebare care este atât de mult controversată în lumea teologică în care noi nu ne-am permis niciodată să intrăm. Este vorba de personalitatea Duhului lui Dumnezeu. **Ideile dominante despre persoană sunt foarte variate, uneori necizelate, iar cuvântul este diferit înțeles, așa încât nu ne**

putem aștepta la unitatea opiniei în acest punct până când nu vor putea toți să definească în mod precis ce înțeleg prin acel cuvânt sau până când nu se vor pune de acord toți asupra unui anumit înțeles în care cuvântul să fie folosit. De vreme ce acest acord nu există, se pare că o discuție a acestui punct nu este profitabilă, mai ales că nu este o întrebare de revelație directă. Avem dreptul de a fi pozitivi în credința și afirmațiile noastre doar atunci când cuvintele Scripturii sunt atât de directe încât aduc subiectul pe tărâmul dovezii indiscutabile.” (The Spirit of God; Its Offices and Manifestations, pp. 8, 9. 1877)

De aici vedem că doi oameni pot folosi cuvântul „persoană”, dar cu înțeles diferit. Această problemă se poate vedea foarte bine astăzi în toate aceste discuții legate de personalitatea Duhului Sfânt. Și cei care cred în Trinitate și cei care nu cred afirmă că Duhul Sfânt este o persoană dar înțelegerea acestui cuvânt, așa cum am văzut în acest studiu, este diferită. De aceea orice acuzație cum că non-trinitarienii nu cred în personalitatea Duhului Sfânt este falsă. Trinitarienii pot să nu fie de acord cu înțelegerea noastră a acestui cuvânt dar nu pot să ne acuze că nu credem că Duhul Sfânt este o persoană.

Este interesant că această problema nu este ceva nou apărut în mijlocul poporului lui Dumnezeu ci ea a existat cu o sută de ani în urmă. La începutul secolului al XX-lea, biserica AZȘ a trecut printr-o criză mare care a amenințat să dezbină poporul lui Dumnezeu și care l-ar fi dezbinat dacă nu a fost prezent profetul lui Dumnezeu, sora White. Figura principală în această criză a fost doctorul John Harvey Kellogg, conducătorul lucrării medicale a bisericii și administratorul medical al Sanatoriului de la Battle Creek. În 1903 el a scris o carte care conținea, așa cum a spus Ellen White, teorii „asemănătoare cu panteismul”. Cu alte cuvinte doctorul susținea ca Dumnezeu este o esență care umple întreagă natură. Sora White a numit aceste teorii „alfa ereziilor mortale” și ne-a avertizat că în scurt timp urmează o altă erezie, mult mai mare, pe care a numit-o „Omega”.

Să citim acum un paragraf dintr-o scrisoare în care Dr. Kellogg rezumă întreaga problemă din această perioadă. Scrisoarea a fost adresată lui Butler, fostul președinte al Conferinței Generale. Doctorul Kellogg spune:

„După cât înțeleg eu, dificultatea care este găsită în ‚Templul viu,’ întreaga chestiune poate fi redusă la întrebarea: **Este Duhul Sfânt o**

persoană? Dumneavoastră spuneți că nu. Eu am presupus că Biblia afirmă aceasta datorită faptului că pronumele personal ,el' este folosit atunci când se vorbește despre Duhul Sfânt. Sora White folosește pronumele ,el' și a spus în atât de multe cuvinte că Duhul Sfânt este a treia persoană a Dumnezeirii. **Cum poate fi Duhul Sfânt a treia persoană și să nu fie o persoană de loc, este foarte dificil pentru mine să înțeleg.**" (Scrisoare de la J. H. Kellogg către G. I. Butler, 28 octombrie 1903)

Deci din această scrisoare vedem că, după înțelegerea lui Kellogg, toată problema putea fi redusă la o singură întrebare: este Duhul Sfânt o persoană? După cum vedem, doctorul credea că Duhul este o persoană și susținea aceasta cu scrierile Spiritului Profetic. De asemenea vedem, din cuvintele lui Kellogg, că Butler nu a fost de acord cu el. În sfârșit doctorul întreabă nedumerit: „Cum poate fi Duhul Sfânt a treia persoană și să nu fie o persoană de loc, este foarte dificil pentru mine să înțeleg.”

Acum, Butler cu siguranță a fost conștient de faptul că sora White a afirmat că Duhul Sfânt este „o persoană” dar totuși nu a fost de acord cu Kellogg. Înseamnă aceasta că nu a fost de acord nici cu sora White? Din scrisoare s-ar putea trage o asemenea concluzie dar să vedem dacă este așa. Vom citi un fragment dintr-o altă scrisoare a lui Kellogg trimisă tot către Butler, dar scrisă cu câteva luni mai târziu. Citim:

„Eu cred că Duhul lui Dumnezeu este o personalitate, iar dumneavoastră nu. Dar aceasta este **numai o chestiune de definire**. Eu cred că Duhul lui Dumnezeu este o personalitate; dumneavoastră spuneți, nu, nu este o personalitate. Acum, **singurul motiv pentru care diferim, este pentru că suntem diferiți în ideile noastre referitoare la ceea ce este o personalitate**. Ideea dumneavoastră despre personalitate este probabil aceea a **înfățișării exterioare a unei persoane sau ființe omenești**.” (Scrisoare de la J. H. Kellogg către G. I. Butler, 21 februarie 1904)

Citiți cu atenție! Toată problema între Kellogg și Butler a fost de fapt în definirea cuvântului „personalitate”. Ei aveau înțelegeri diferite despre ceea ce înseamnă cuvintele „persoană” și „personalitate”. De fapt, Butler nu a fost împotriva lui Kellogg deoarece spunea că Duhul este o persoană, ci a fost împotriva înțelegerii lui despre ce înseamnă acest cuvânt. Aceasta este foarte important pentru că aceeași problemă o avem și astăzi.

Să vedem acum ce credea Kellogg despre Duhul Sfânt, care a fost această înțelegere a lui Kellogg cu care Butler, dar și ceilalți pionieri nu au fost de acord. Dar înainte de aceasta, aici ar trebui să amintesc faptul că biserica în această perioadă nu credea în doctrina Trinității și nu credea că Duhul Sfânt este o ființă separată de Tatăl și de Fiul. Înțelegerea bisericii a fost că Duhul este prezența personală a Tatălui și a Fiului prin care cei doi sunt omniprezenți.

Să citim acum un fragment dintr-o scrisoare scrisă de A.G. Daniels, președintele Conferinței Generale, către Willie White, fiul sorei White, din care vom vedea care a fost credința doctorului Kellogg:

„De când s-a terminat consiliul, am simțit că trebuie să vă scriu în mod confidențial despre planurile doctorului Kellogg de a revizui și republica cartea „Templul viu”... El a spus cu câteva zile înainte de a veni la consiliu, că a supraevaluat chestiunea și că a început să vadă că a făcut o greșală ușoară în exprimarea opiniilor sale... Atunci el a declarat că **opiniile sale anterioare cu privire la Trinitate** au stat în calea lui de a face o declarație clară și absolut corectă, dar că într-un scurt timp **a ajuns să creadă în Trinitate** și acum putea să vadă destul de clar unde era toată problema, și că, crede că ar putea clarifica problema în mod satisfăcător. Mi-a spus că acum **crede în Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt; și vedea lui era că Dumnezeu Duhul Sfânt, nu Dumnezeu Tatăl**, era cel care umplea tot spațiul și fiecare lucru viu.” (Daniels către Willie White, 29-10-1903)

Deci, Kellogg a ajuns să creadă, în acest timp, în doctrina Trinității. De asemenea credea că Duhul Sfânt este o persoană separată de Tatăl și Fiul și îl numea Dumnezeu Duhul Sfânt, o expresie care nu se găsește în Scriptura. Dacă la început spunea că Dumnezeu Tatăl umple toate lucrurile, acum a ajuns la concluzia că nu Tatăl, ci un alt individ, o altă ființă, numită Dumnezeu Duhul Sfânt umple toate lucrurile. Cu această înțelegere nu a fost de acord Butler ceea ce putem vedea clar din răspunsul lui la scrisoarea lui Kellogg. Să citim:

„Dumnezeu locuiește în noi prin Duhul Său cel Sfânt, ca Mângâietor, ca un Dojenitor, dar mai ales ca Mângâietor. Când venim la El, ne facem părtași cu El în sensul acesta, pentru că Spiritul vine de la El; **el vine de la Tatăl și de la Fiul. El nu este o persoană** care merge pe picioare, sau care zboară, **asemenea unei ființe literale, în sensul în care Hristos și Tatăl sunt** – sau cel puțin, dacă el este, este absolut dincolo de înțelegerea mea în ceea ce

privește limbajul sau cuvintele.” (Scrisoare de la G. I. Butler către J. H. Kellogg, 5 aprilie 1904)

Ați observat? Butler a respins ideea că Duhul Sfânt este o persoană asemenea unei ființe literale. Aceasta a fost problema. Butler, care știa ce a scris sora White, nu putea să accepte ideea ca Duhul Sfânt este o ființă literală așa cum credea Kellogg. El susține clar că Duhul vine de la Tatăl și de la Fiul și de aceea nu putea să fie o ființă separată de cei doi.

Acum, cine avea dreptate? Să vedem.

La scurt timp după ce cartea lui Kellogg a fost publicată s-a ținut un consiliu în Washington DC la care s-a produs o dezbatere între Kellogg și susținătorii lui și ceilalți lucrători ai bisericii. Aproape de sfârșitul acestui consiliu a ajuns o scrisoare din partea sorei White în care ea a condamnat învățăturile doctorului și criza a fost evitată. Imediat după consiliu, doctorul Kellogg a scris o scrisoare către W.W. Prescott în care a scris următoarele:

“Tu, prezbiterul Daniels și alții ați vorbit despre **o linie fină de distincție**, dar eu nu puteam să văd destul de clar care este ea, dar această propoziție de la sora White a făcut-o clară pentru mine. Diferența este aceasta: Când spunem că Dumnezeu este în pom, cuvântul „Dumnezeu” este înțeles în sensul că Dumnezeirea este în pom, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, în timp ce înțelegerea corectă ca, concepțiile sănătoase să fie păstrate în mințile noastre, este că Dumnezeu Tatăl șade pe scaunul Lui de domnie în ceruri, unde Dumnezeu Fiul este de asemenea; **în timp ce viața, sau Duhul, sau prezența lui Dumnezeu este o putere atotpătrunzătoare care împlinește voia lui Dumnezeu în întregul univers**. Întreaga chestiune este acum clară în mintea mea. Recunosc că nu am fost destul de clar înainte” (Scrisoare de la Kellogg către W.W. Prescott, 25-10-1903)

Citiți cu atenție. Se pare că după acest consiliu, Kellogg a înțeles problema. Concluzia lui este în mare măsură de acord cu ceea ce a scris sora White referitor la Duhul Sfânt și ceea ce am văzut deja în studiul nostru și anume ca Duhul Sfânt este viața lui Dumnezeu și omniprezența Sa. Totuși Kellogg a fost în confuzie și, așa cum am văzut din scrisoarea lui Daniels, a continuat să creadă ca Duhul este un individ separat de Tatăl și Fiul și din cauza aceasta nu putea să înțeleagă adevărul și s-a îndepărtat definitiv de adventism.

Acum, în continuare să citim câteva fragmente scrise de sora White referitor la învățăturile lui Kellogg. Ea a spus:

„Teoria că Dumnezeu este o **esență care umple întreaga natură**, este una dintre cele mai subtile născociri ale lui Satana. **Ea Îl înfățișează pe Dumnezeu într-o lumină falsă** și este o dezonorare a Atotputerniciei și Maiestății Sale.” (Mărturii vol. 8, 291)

„Domnul Isus a venit în lume să-L prezinte pe Tatăl. El n-a prezentat pe Dumnezeu ca pe o **esență care este în toată natura, ci ca pe o ființă personală**.” (Colecția Spalding-Magan, 324)

Vă rog citiți cu atenție. Sora White aici spune că teoriile lui Kellogg după care Dumnezeu este o „esență” care umple întreaga natură este de origine satanica. Ea spune că aceste teorii sunt false, Dumnezeu nu este o esență ci este o ființă personală, a spus ea. Cu alte cuvinte, o ființă personală nu poate în același timp să fie și o esență care umple întreaga natură. O ființă personală are o formă fizică, are un trup și se află la un anumit loc. Dumnezeu, ca Ființă personală, are o formă fizică și este în Sanctuarul ceresc pe scaunul Său de domnie. El este o Ființă personală și nu o esență. Acum, să citim următoarele fragmente cu mare, mare atenție:

„Credincioși din toate secolele trebuie să fie una, și **Duhul Sfânt este esența vie** care unește, însuflețește și **umple** întregul corp al urmașilor lui Hristos.” (Manuscrise eliberate vol. 2, pag. 335)

„**Domnul Își pune propriul Său Spirit în sămânță**, făcând-o să răsară la viață. Prin grija Sa, germenul sparge învelișul seminței și apare spre a se dezvolta și a aduce rod.” (Mărturii vol. 8, pag. 326)

„Amprenta Divinității se vede asupra tuturor lucrurilor create. Natura mărturisește despre Dumnezeu. Minte deschisă, adusă în contact cu miracolul și taina universului, nu poate face altceva decât să recunoască lucrarea puterii infinite. Nu prin propria sa putere își dă pământul bunătățile și își continuă an după an mișcarea în jurul soarelui. O mână nevăzută conduce planetele în circuitul lor ceresc. **O viață misterioasă însuflețește întreaga natură** - o viață care susține nenumăratele lumi din spațiul necuprins; care întărește insecta minusculă, ce plutește în adierea de vară; care dă putere aripilor rândunicii în zborul ei și îi satură pe puii de corb care plâng; care desface bobocul și preschimbă floarea în fruct.” (Educație 99).

Din nou vă rog pentru mai multă atenție! Sora White ne spune aici că Duhul Sfânt este „ESENȚA VIE” care umple întreaga biserică a lui Hristos. De asemenea ne spune ca Duhul Sfânt este pus de Dumnezeu în sămânța pe care o face să răsară la viață. Al treilea citat ne spune că Duhul este „o viață misterioasă” care „însuflețește întreaga natură”. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt este o esență care umple întreaga creațiune, cu alte cuvinte este peste tot. Acum, mai sus am văzut că o ființă personală nu poate să fie în același timp și o esență care umple întreaga natură pentru că o ființă personală are un trup și se află într-un anumit loc. Despre Duhul Sfânt nu citim nicăieri că are o formă fizică și că se află într-un anumit loc. Ideea că Duhul este în același timp o ființă personală și o esență care umple întreaga natura este o idee asemănătoare cu panteismul și este aceeași erezie pe care doctorul Kellogg a promovat-o la începutul secolului XX. Dacă Duhul Sfânt este o ființă personală și în același timp o esență care umple întregul univers atunci înseamnă ca doctorul Kellogg avea dreptate și frații din conducere care i s-au împotrivit nu. Ori acest lucru nu poate să fie adevărat.

Singura concluzie din toate acestea este că Duhul Sfânt nu este o ființă personală, ci mijlocul prin care Dumnezeu este prezent în întregul univers. Am văzut aceasta dar să vedem încă odată:

“Măreția lui Dumnezeu este pentru noi de necuprins. "Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri" (Psalmii 11,4); **cu toate acestea, prin Duhul Său, este prezent pretutindeni.**” (Educație, 131)

„**Duhul divin** pe care Mantuitorul lumii a promis să il trimită, **este prezența și puterea Lui Dumnezeu**”. (Semnele Timpului, 23 Noiembrie 1891)

„Planul Lui (Isus) este ca ei să aibă **cea mai înaltă influență** din univers, **care vine de la izvorul a toată puterea**. Ei vor avea putere să se împotrivescă răului, putere pe care nu o pot înfrânge nici pământul, nici moartea și nici locuința morților, putere care îi va face în stare să biruie așa cum a biruit Hristos”. (Hristos lumina lumii, 559)

De aceea fraților, trebuie să fim foarte atenți în exprimările noastre. După înțelegerea doctrinei Trinității, toate cele trei persoane ale Dumnezeirii sunt omniprezente. Tatăl este omniprezent, Fiul este omniprezent și Duhul este omniprezent dar această înțelegere este asemănătoare cu panteismul!!! Citiți cu

atenție ce spune sora White. Ea spune că Dumnezeu ca ființă personală este în cer, pe scaunul Său de domnie, dar prin Duhul Său este prezent pretutindeni. Dumnezeu ca Ființă personală nu este prezent pretutindeni și nu umple întregul univers. El nu este o esență ci o Ființă personală. Să nu-L amestecăm pe Dumnezeu cu Duhul Lui pentru că ajungem la niște concluzii foarte periculoase despre care voi scrie altă dată.

În încheiere, să citim următoarele avertizări facute de unii din pionierii noștri:

„... Dumnezeu este **o Ființă spirituală care are trup și mădulare**, ceea ce putem înțelege din faptul că El are o locuință și pentru că poate fi văzut și a fost văzut... **Nu spune Dumnezeu că El umple imensitatea spațiului?** Răspundem: Nu. Ps. 139, 7. 8: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de prezența Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo”. **Dumnezeu prin Duhul Său umple cerul și pamântul etc. Unii îl amestecă pe Dumnezeu cu Duhul Lui, și aceasta produce confuzie**” (James White, Review and Herald, 7 martie, 1854)

„În același fel **Dumnezeu se manifestă prin Duhul Său**, care de asemenea este puterea prin care El lucrează. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi”. (Rom. 8, 11). **În acest verset se face o distincție clară între Duhul și Dumnezeul care înviază morții prin acest Duh**”. (Man’s Present Condition and His Future Reward or Punishment- 1855 Chapter title – Is God a Person? p. 26 J.N. Loughborough)

Dejan Andov

dejan1888@gmail.com

0768622687

www.adevaruladvent.ro

www.swordofelijah.org